

## Editorial

*Ubi solitudinem faciunt, pacem appellant*, és a dir, «escampen la desolació i la bategen com a pau». Amb aquestes paraules, recollides per Tàcit en el seu *Agricola*, el cabdill britànic Càlgac es queixava de l'habilitat que tenia la potent propaganda romana per presentar el resultat de les seves guerres de conquesta com un assoliment amb vista a la instal·lació de la pau en un món progressivament controlat per l'Imperi. I ja un altre dels fills perifèrics d'aquest —Sèneca—, avisava que molts crims coronats per l'èxit van ser presentats com a triomfs de la justícia per l'aparell justificatori que pagava el vencedor.

Contemporàniament, ha esdevingut un axioma afirmar que la informació dóna poder a qui la controla. La història poques vegades es construeix mitjançant informacions *ad perpetuam*, és a dir, a partir de testimonis acreditats que justifiquin la certesa dels fets. La memòria, més aviat, es configura a partir de notícies, successos o novetats que es comuniquen i que, circumstancialment, són interceptats pels historiadors. Desenvolupant una bèl·lica «tàctica de notícies», analitzant documents oficials, diaris, correspondències o material gràfic, es pot arribar a aproximacions força fidedignes del passat. Però quan l'historiador abandona aquest principi i cau en l'apassionament, el seu enginy es fa tan subtil per identificar les notícies que col·laboren a bastir la seva causa com miop per veure i valorar les que l'erosionen.

A través del dossier que inclou aquest número 23, coordinat per Javier Antón Pelayo i dedicat a la informació i la comunicació durant l'època moderna, Peter Burke reflexiona sobre la importància que hi tenien els que ja es podien definir, guardant la deguda perspectiva, com a mitjans de comunicació de massa; Mario Infelise descriu els sistemes informatius en els segles XVI i XVII, centrant-se en les gasetes; Henry Ettighausen analitza l'ús que el poder féu de la informació, i Fernando Andrés s'interessa pel memorialisme justificatiu de l'alta edat moderna. Les conclusions a les quals arriben resten complementades amb les ressenyes de lectura que, en la seva major part, tracten temes afins des de diferents òptiques.

Seguint l'estil habitual de la revista, el monopoli temàtic es trenca en la secció miscel·lània amb la indagació de Rodrigo Henríquez sobre la veritat i la ficció en la novel·la i el cinema històrics; amb l'exhumació que fa Antoni Simon del dietari del Reial Consell Criminal; amb les explicacions dels regents de la cancelleria

de Miguel Ángel Martínez i de la magistratura austriacista de la Corona d'Aragó de José Solís, i amb les síntesis sobre el paper de la monarquia britànica de Jeremy Black i sobre el panorama religiós a Europa en el Segle de les Llums de Montserrat Jiménez Sureda. I res més adient que tancar un número que tracta sobre comunicació donant notícia dels treballs de recerca que s'han fet durant l'any 2005 al Departament d'Història Moderna i Contemporània de la Universitat Autònoma de Barcelona.